

Sygn. akt I C upr 501/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2015 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Bartłomiej Rajca

Protokolant: Mirosława Mękaraska

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2015 r. w Środzie Śląskiej na rozprawie

sprawy z powództwa Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z/ s we W.

przeciwko A. W.

o zapłatę

powództwo oddała.

UZASADNIENIE

Strona powodowa Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z/s we W. wniosła w dniu 24 marca 2015 r. za pośrednictwem poczty do tut. Sądu pozew w postępowaniu upominawczym przeciwko pozwanej A. W. o zasądzenie na jej rzecz nakazem zapłaty kwoty 655,22 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu strona powodowa twierdziła, że pozwana i (...) SA zawarli w dniu 04.11.2009 r. umowę bankową o nr (...), na podstawie której pozwana otrzymała określoną w umowie kwotę pieniężną, jednocześnie zobowiązała się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w tejże umowie. Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. W następstwie powyższego wobec niedotrzymania przez pozwaną warunków określonych w umowie, wierzyciel pierwotny wezwał pozwaną do zapłaty kwoty pieniężnej. Jednocześnie w treści wezwania wierzyciel pierwotny poinformował pozwaną, że w przypadku niewypełnienia obowiązków określonych w treści wezwania wierzytelność zostanie przelana na rzecz strony powodowej. Pozwana pomimo upływu wyznaczonego terminu nie dokonała zapłaty, wobec czego w dniu 19.09.2013 r. wierzyciel pierwotny (...) SA zawarł ze stroną powodową umowę przelewu wierzytelności cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez pozwaną z wierzycielem pierwotnym. Strona powodowa wskazała, że na kwotę dochodzoną pozewem składa się należność główna w kwocie 489,46 zł oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 165,76 zł, naliczane zgodnie z postanowieniami umowy odpowiednio od niezapłaconej kwoty należności głównej wynikającej ze wskazanej wyżej umowy z wierzycielem pierwotnym oraz odsetki ustawowe naliczane przez stronę powodową. Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 31.03. (...) w sprawie I Nc upr 369/15 nakazano pozwanej zapłatę kwoty dochodzonej pozewem wraz z dalszymi odsetkami i kosztami procesu.

W sprzeciwie od ww. nakazu zapłaty pozwana wniosła m.in. o oddalenie powództwa w całości oraz o obciążenie strony powodowej kosztami sądowymi, podniosła zarzut spełnienia roszczenia, zarzut braku legitymacji czynnej strony powodowej poprzez niewykazanie, że doszło do skutecznego przeniesienia wierzytelności wobec pozwanej przez wierzyciela pierwotnego na rzecz strony powodowej. Nadto pozwana z ostrożności procesowej podniosła zarzut przedawnienia roszczenia. W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwana podniosła m.in., że strona powodowa

nie wykazała w żaden sposób, że służy jej wierzytelność wobec pozwanej w określonej w pozwie wysokości, a w szczególności że doszło do szeregu skutecznych czynności przenoszących wierzytelność wobec pozwanej przez wierzyciela pierwotnego na rzecz strony powodowej, gdyż z dołączonej do pozwu umowy o przelew wierzytelności z dnia 18.09.2013 r. nie wynika, że jej przedmiotem jest wierzytelność przysługująca wobec pozwanej; przedmiotem umowy są wierzytelności pieniężne określone w jakichś załącznikach, a strona powodowa nie dołączyła do akt sprawy informacji o wierzytelnościach będących przedmiotem umowy, w żadnej z powołanych w pozwie i umowie postaci, które w sposób oczywisty lub chociaż dostateczny identyfikowałyby oraz indywidualizowałyby przedmiot przelewu, w tym rzekomą wierzytelność wobec pozwanej co do rodzaju, wysokości, terminów wymagalności lub w ogóle istnienia takiej wierzytelności wobec wierzyciela pierwotnego (...) SA. Pozwana podniosła, że strona powodowa przedłożyła jako dowód wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy oraz wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu z dnia 18.03.2015 r., lecz jest to dokument wewnętrzny powoda i nie może być on uznany za wystarczający dowód istnienia i wysokości wierzytelności, gdyż ten ostatni dokument nie może być uznany za dokument urzędowy, a strona powodowa w sporze z pozwaną musi udowodnić istnienie dochodzonej wierzytelności, okoliczności jej powstania oraz jej wysokość. Wykonanie przez stronę powodową zapisu w księgach funduszu o istnieniu wierzytelności w stosunku do pozwanej, nie wiąże się z domniemaniem prawnym, że wierzytelność taka istnieje, a ani pozwana ani Sąd nie mają jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonywanych wpisów w prywatnych księgach strony powodowej.

Pismem z dnia 21.05.2015 r., które wpłynęło do tut. Sądu w dniu 25.05.2015 r., strona powodowa na podstawie art. 203 Kpc cofnęła pozew oraz wniosła o umorzenie postępowania.

Na rozprawie w dniu 28.05.2015 r. pozwana wniosła o nieuwzględnienie cofnięcia pozwu przez stronę powodową wskazując, że zmierza to do obejścia prawa przez stronę powodową i jest sprzeczne z zasadami współzycia społecznego, gdyż wobec cofnięcia pozwu przez stronę powodową sprawa nie zostanie merytorycznie rozstrzygnięta i może za jakiś czas po raz kolejny trafić do Sądu.

Postanowieniem na rozprawie z dnia 28.05.2015 r. Sąd uznał cofnięcie pozwu przez stronę powodową za niedopuszczalne i odmówił umorzenia postępowania.

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny:

W dniu 18.09.2013 r. (...) SA z/s w W. zawarła ze stroną powodową umowę sprzedaży (...)345 wierzytelności pieniężnych, na łączną kwotę nominalną 2.897.381,90 zł, wynikających z bankowych kart kredytowych, określonych szczegółowo w załączniku nr 1 do umowy.

Dowód: - umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 18.09.2013 r. – k.7-13

Strona powodowa sporządziła w dniu 18.03.2015 r. wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, w którym stwierdziła, iż stronie powodowej przysługuje wobec pozwanej wierzytelność wobec pozwanej z tytułu zawartej w dniu 04.11.2009 r. umowy karty kredytowej o nr (...) wynosząca na dzień wystawienia wyciągu kwotę 655,22 zł, w tym należność główna w kwocie 489,46 zł oraz odsetki w kwocie 165,76 zł.

Dowód: - wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego z 18.03.2015 r. – k.6

Pismem z dnia 05.03.2015 r. strona powodowa wezwała pozwaną do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem w niniejszej sprawie wraz z aktualnymi odsetkami w terminie do dnia 13.03.2015 r. wskazując, że zadłużenie wynika z umowy z dnia 19.09.2013 r., zawartej przez stronę powodową z (...) SA, mocą której strona powodowa zakupiła dług od (...) SA wobec pozwanej.

Dowód: - wezwanie do zapłaty z dnia 05.03.2015 r. – k.15-16

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 203 § 1 Kpc pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku; zgodnie z § 2 tego przepisu pozew cofnięty nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa. Zgodnie z § 4 tego przepisu Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa.

W ocenie Sądu cofnięcie pozwu przez stronę pozwaną, dokonane bez zrzeczenia się roszczenia, mimo że nie wymagało zgody pozwanej, należało uznać za niedopuszczalne, gdyż zgodzić się należało z pozwaną, iż w okolicznościach niniejszej sprawy cofnięcie pozwu przez stronę pozwaną należało uznać za sprzeczne zasadami współzycia społecznego, co sąd bada na podstawie ww. art. 203 § 4 Kpc (por. postanowienie SA w Szczecinie z 23.05.2013 r., I ACa 109/13, Lex nr 1409336). Strona powodowa cofnęła bowiem pozew w sytuacji, w której pozwana wnosząc sprzeciw wobec wydanego w sprawie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym podniosła zasadnicze zarzuty wobec treści roszczenia strony powodowej, odnoszące się co do samego istnienia wierzytelności strony powodowej, zaś cofnięcie pozwu bez zrzeczenia się roszczenia przez stronę powodową spowodowałoby, że sprawa zakończyłaby się jedynie rozstrzygnięciem formalnym tj. umorzeniem postępowania, powodującym zaistnienie stanu niepewności prawnej na przyszłość co do tego, czy dana wierzytelność wobec pozwanej w ogóle istnieje oraz możliwości jej wielokrotnego, nieograniczonego wręcz w czasie (z uwagi na to, iż zarzut przedawnienia roszczenia badany jest jedynie na zarzut strony, a nie z urzędu – art. 117 § 2 Kc) dochodzenia na drodze sądowej, zarówno pomiędzy tymi samymi stronami, jak i pomiędzy pozwaną a ewentualnymi kolejnymi nabywcami tej wierzytelności wobec pozwanej, zwłaszcza że strona powodowa jest profesjonalnym podmiotem zajmującym się obrotem i windykacją wierzytelności pieniężnych (w tym przypadku bankowych). Występowanie stanu takiej niepewności prawnej jest wysoce niepożądane ze względu na negatywne skutki społeczne i ekonomiczne takich stanów dla konkretnych osób, mających status zobowiązanych z tytułu takich wierzytelności. Skoro zatem strona powodowa zdecydowała się dochodzić sądownie swojego roszczenia, musi liczyć się z ewentualnym negatywnym dla siebie merytorycznym rozstrzygnięciem sprawy, gdyż w uzyskaniu rozstrzygnięcia co do istoty sprawy może być zainteresowana nie tylko ona, ale i druga strona danego stosunku prawnego.

Przechodząc do merytorycznej oceny roszczenia strony powodowej wskazać należy, że powództwo okazało się bezzasadne.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała w rozumieniu art. 6 Kc istnienia swojego roszczenia. Pozwana poprzez zarzut, że strona powodowa nie wykazała przejścia wierzytelności, przysługującej wierzycielowi pierwotnemu wobec pozwanej, na stronę powodową, zaprzeczyła w istocie istnieniu tej wierzytelności strony powodowej wobec pozwanej, a więc zaprzeczyła by łączył ją ze stroną powodową stosunek prawny, na podstawie którego strona powodowa mogłaby dochodzić swojego roszczenia. W tej sytuacji strona powodowa winna była - zgodnie z przywołanym art. 6 Kc - przede wszystkim udowodnić fakt samego istnienia roszczenia o zapłatę kwoty dochodzonej pozwem. Dowodu o odpowiedniej mocy dowodowej na tę okoliczność nie mogą skutecznie stanowić dokumenty przedłożone przez stronę powodową jako dowody w niniejszej sprawie.

Wskazać należy, że z samej umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 18.09.2013 r. nie wynika w żaden sposób, by ww. umowa dotyczyła wierzytelności (...) SA wobec pozwanej z tytułu zawartej w dniu 04.11.2009 r. umowy karty kredytowej o nr (...). Dane te miałyby szczegółowo wynikać prawdopodobnie z załącznika nr 1 do tej umowy, którego jednak strona powodowa nie przedłożyła, zasłaniając się tajemnicą bankową. Skoro jednak stanowiło to przedmiot sporu między stronami, strona powodowa powinna te dane wykazać np. poprzez przedłożenie tego załącznika, lub jego wierzytelnego odpisu lub wyciągu, tak aby możliwe było zweryfikowanie twierdzenia tej strony, że ww. umowa sprzedaży wierzytelności rzeczywiście obejmuje również ww. wierzytelność (...) SA wobec pozwanej dochodzoną pozwem w niniejszej sprawie; inaczej strona powodowa narażała się na negatywne dla siebie procesowe skutki niewykazania istnienia swojego roszczenia. Słusznie pozwana podnosiła, że takim dowodem nie może skutecznie być

wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji, wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego z dnia 18.03.2015 r., przedłożone przez stronę powodową. Dokumenty te – wobec zaprzeczenia przez pozwaną samemu przysługiwaniu stronie powodowej wobec pozwanej roszczenia o zapłatę kwoty dochodzonej pozwem w niniejszej sprawie – mogą być traktowane jedynie jako tzw. dokumenty prywatne w rozumieniu art. 245 Kpc stanowiące dowody tego, że osoby, które je podpisały, złożyły oświadczenie zawarte w tych dokumentach i nie przysługuje im w żadnym stopniu tzw. domniemanie zgodności z prawdą tego, co zostało w nim zaświadczone (por. w odniesieniu do wyciągu z ksiąg funduszu inwestycyjnego wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 25.07.2011 r. w sprawie P 1/10, Dz.U. nr 152, poz.900 w odniesieniu do art. 194 ustawy z dnia 27.05.2004 r. o funduszach inwestycyjnych). Ponieważ dokumenty te pochodzą od strony powodowej, którego treści pozwana w istocie zaprzeczała, można je traktować jedynie jako element twierdzeń strony powodowej, bez mocy dowodowej na okoliczności zawarte w tych twierdzeniach. Strona powodowa nie zaoferowała natomiast Sądowi ani w pozwie ani w odpowiedzi na sprzeciw ani na rozprawie w dniu 28.05.2015 r. (art.505⁵ Kpc) żadnego innego dowodu na okoliczność samego istnienia u siebie roszczenia dochodzonego pozwem. Nadto należy zwrócić uwagę, że w obu ww. dokumentach mowa jest o umowie przelewu wierzytelności zawartej pomiędzy (...) SA a stroną powodową w dniu 19.09.2013 r., a nie w dniu 18.09.2013 r., na którą powoływała się i której odpis przedstawiła strona powodowa.

Już tylko z tych względów nie sposób uznać roszczenia strony powodowej za zasadne i wykazane co do samej istoty, a co za tym idzie powództwo ulegało oddaleniu.

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.